

Ljubi? Sovraži?

Štirideset pridig o evangelijih II,37

Če pomislimo, dragi bratje, katere so in koliko je reči, ki so nam obljubljene v nebesih, za dušo izgubijo vsako vrednost tiste, ki jih imamo na zemlji. Zemeljsko premoženje je namreč v primerjavi z nebeško srečo breme, ne podpora. Časno življenje v primerjavi z večnim prej lahko imenujemo smrt kakor življenje.

Kaj je namreč to vsakdanje omahovanje v propad drugega kot nekakšno razvlečeno umiranje. Kateri jezik more pač povedati in kateri razum doumeti, kakšno veselje je v nebeškem mestu prisostvovati angelskim zborom, pridružiti se, ko preblazene duše slave Stvarnika, zreti pričujoče božje obličje, videti brezmejno luč, ne bati se smrti, veseliti se daru večne nerazpadljivosti.

A ko to duh sliši, že zagori v želji, da bi bil tam, kjer upa, da se bo brez konca veselil. Vendar do velikih nagrad ne pridemo brez veliko truda. Zato tudi Pavel, odlični pridigar, pravi: »*Tekmovalec ne dobi venca, če ne tekmuje po pravilih*« (2 Tim 2,5). Naj razveseli torej duha velikost nagrad, vendar pa naj ga napor pri tekmi ne odvrne.

Tako pravi *Resnica* tistim, ki prihajajo k njej: »*Če kdo pride k meni in ne sovraži svojega očeta, matere, žene, otrok, bratov, sester in celo svojo dušo, ne more biti moj učenec.*«

Vendar se postavi vprašanje, kako to, da nam je predpisano sovražiti starše in bližnje po mesu, ko pa nam je ukazano ljubiti celo sovražnike. *Resnica* jasno pravi o ženi: »*Kar je Bog združil, tega naj človek ne ločuje!*« In Pavel govori: »*Možje, ljubíte svoje žene, kakor Kristus ljubi Cerkev.*« Glej, učenec pridiga, da je treba ljubiti ženo, čeprav učitelj pravi: »*Kdor ne sovraži žene, ne more biti moj učenec*« Ali sodnik sporoča nekaj in glasnik razglaša drugo? Moremo hkrati sovražiti in ljubiti?

A če pretehtamo smisel zapovedi, ugotovimo, da zmoremo z razločevanjem vršiti oboje. Med tistimi, ki so z nami povezani po telesnem sorodstvu, ene, ki smo jih spoznali za bližnje, ljubimo, drugih pa, ki se izkažejo za naše nasprotnike na božji poti, v sovraštvu in begu pred njimi, nočemo niti poznati. Tega, ki je moder po mesu namreč ljubimo s tem, da ga sovražimo, saj ga ne poslušamo, ko nas navaja v krivico.

Da pa bi Gospod pokazal, kako takšno sovraštvo do bližnjih ne izhaja iz nerazpoloženja, temveč iz ljubezni, takoj doda: »*In sovraži celo svojo dušo.*« Torej nam je naročeno sovražiti bližnje, kakor tudi svojo dušo. Vemo torej, da mora v ljubezni sovražiti bližnjega, kdor ga tako sovraži kot samega sebe. Tedaj namreč dobro sovražimo svojo dušo, ko ne podležemo njenim mesenim poželenjem, ko zlomimo njeno hlepenje, ko se upiramo njenim nasladam. Ko je torej duša deležna zaničevanja, jo to vodi k popoljšanju, tako jo nekako ljubimo s sovraštvom.

Potemtakem moramo vsekakor svojim bližnjim izkazati razločevanje v sovražnosti, da tako pri njih ljubimo, kar so, in sovražimo, s čimer nas ovirajo na poti do Boga.